

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)
den 1 december 1998 *

I mål C-200/97,

angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget, från Corte suprema di cassazione (Italien), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

Ecotrade Srl

och

Altiforni e Ferriere di Servola SpA (AFS),

angående tolkningen av artikel 92 i EG-fördraget, meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.-P. Puissochet samt domarna J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, D. A. O. Edward och M. Wathelet (referent),

generaladvokat: N. Fennelly,
justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett,

* Rättegångsspråk: italienska.

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

- Ecotrade Srl, genom advokaterna G. Conte och A. M. Rossi, Genua, och advokaten A. Picone, Rom,

- Altiforni e Ferriere di Servola SpA (AFS), genom advokaterna P. Vitucci och A. Guarino, Rom,

- Italiens regering, genom professor U. Leanza, chef för avdelningen för diplomatiska tvister vid utrikesministeriet, i egenskap av ombud, biträdd av O. Fiumara, avvocato dello Stato,

- Europeiska gemenskapernas kommission, genom P. F. Nemitz och P. Stancanelli, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid sammanträdet den 28 maj 1998 av: Ecotrade Srl, Altiforni e Ferriere di Servola SpA (AFS), Italiens regering och kommissionen,

och efter att den 16 juli 1998 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Corte suprema di cassazione har genom beslut av den 10 februari 1997, som inkom till domstolen den 26 maj samma år, i enlighet med artikel 177 i EG-fördraget ställt en fråga om tolkningen av artikel 92 i samma fördrag.
- 2 Denna fråga har ställts i samband med en tvist mellan Ecotrade Srl (nedan kallat Ecotrade), en kapitalassociation som är verksam inom området för saluföring av järn- och stålprodukter, och bolaget Altiforni e Ferriere di Servola SpA (nedan kallat AFS), som bedriver tillverkningsverksamhet inom järn- och stålindustrin, beträffande det sistnämnda företags skuld på 149 108 190 LIT till Ecotrade för en leverans av slagg.
- 3 Denna skuld förblev obetald och Pretore di Trieste meddelade den 30 juli 1992 en exekutionstitel med innebörden att en fordran som AFS hade mot en bank skulle utbetalas till Ecotrade med ett belopp motsvarande skuldbeloppet.
- 4 Den 28 augusti 1992 meddelade AFS Ecotrade att företaget hade satts under tvångsförvaltning genom ministerdekret av den 23 juli 1992 (nedan kallat ministerdekretet), med tillämpning av lag nr 95/79 av den 3 april 1979 (*GURI* nr 94 av den 4 april 1979, nedan kallad lag nr 95/79), med tillstånd att fortsätta verksamheten, och begärde att den summa som utbetalats skulle återbetalas till AFS, eftersom skulden reglerats i strid med artikel 4 i lag nr 544/81 av den 2 oktober 1981 (*GURI* nr 272 av den 3 oktober 1981, nedan kallad lag nr 544/81), som förbjuder enskilda utökningsåtgärder efter det att förfarandet med tvångsförvaltning har inletts.

- 5 Den 4 oktober 1992 väckte Ecotrade talan vid Tribunale di Trieste i syfte att få fastställt att den begäran om återbetalning som framstälts av AFS saknade grund, eftersom den skett med stöd av ett ministerdekret som var oförenligt med gemenskapsrättsliga regler om statligt stöd.
- 6 I dom av den 23 oktober 1993 ogillade Tribunale di Trieste Ecotrades talan och biföll den begäran om återbetalning som framstälts av AFS.
- 7 Domslutet bekräftades i dom av den 27 januari 1996 av Corte d'appello di Trieste. Ecotrade överklagade därför till Corte suprema di cassazione.
- 8 Förfarandet med tvångsförvaltning av storföretag i kris är infört genom lag nr 95/79.
- 9 Enligt artikel 1 första stycket i denna lag kan detta förfarande tillämpas på företag som sedan minst ett år har åtminstone 300 anställda och som har skulder till kreditinrättningar, till socialförsäkringsinrättningar eller till företag där staten har ägarmajoritet, som uppgår till minst 80,444 miljarder LIT och som är större än fem gånger företagets inbetalade bolagskapital.
- 10 Förfarandet är enligt artikel 1a i samma lag även tillämpligt när obeståndet följer av skyldigheten att till staten, offentliga organ eller företag där staten har ägarmajoritet betala belopp som uppgår till minst 50 miljarder LIT, motsvarande minst 51 procent av det inbetalade bolagskapitalet, och som avser återbetalning av stöd som är olagliga eller oförenliga med den gemensamma marknaden eller utbetalats inom ramen för finansiella bidrag som beviljats för tekniska innovationer och forskningsverksamhet.

- 11 För tillämpning av förfarandet med tvångsförvaltning krävs enligt artikel 2 första stycket i lag nr 95/79 att företaget skall ha förklarats vara på obestånd av domstol, antingen med tillämpning av konkurslagstiftningen eller på grund av underlåtenhet att betala ut löner sedan minst tre månader tillbaka. Industriministern kan då, efter samråd med finansministern, anta ett dekret med innebörden att företaget sätts under tvångsförvaltning och ge företaget tillstånd att, med beaktande av borgenärernas intressen, fortsätta sin verksamhet under en period av maximalt två år, med möjlighet till förlängning under maximalt ytterligare två år efter samtycke från den interministeriella kommittén för samordning av industripolitiken (nedan kallad CIPI).
- 12 Företag som är satta under tvångsförvaltning lyder under allmänna konkursregler, med uttryckliga undantag som föreskrivs i lag nr 95/79 eller senare antagen lagstiftning. Således gäller för tvångsförvaltning liksom för normalt likvidationsförfarande att ägaren till företaget på obestånd inte har rätt att disponera dess tillgångar, vilka i princip skall användas för att tillgodose företagets borgenärer. Företaget medges uppskov med betalning av räntor på skulder och inga enskilda utsökningsåtgärder kan inledas eller genomföras beträffande företagets tillgångar. Till skillnad från det normala konkursförfarandet gäller beträffande tvångsförvaltning emellertid att uppskovet med alla utsökningsåtgärder, enligt artikel 4 i lag nr 544/81, även gäller skatteskulder samt straffavgifter, räntor och skulduppräknningar vid försenad inbetalning av företagsskatt.
- 13 För övrigt kan staten enligt artikel 2a i lag nr 95/79 helt eller delvis gå in som garant för de skulder som företaget som är satt under tvångsförvaltning ådrar sig för finansiering av den löpande förvaltningen och för att återta i bruk och färdigställa anläggningar, byggnader och industriell utrustning, i enlighet med villkor och föreskrifter som utfärdas genom dekret av skatteministern efter samtycke från CIPI.
- 14 Inom ramen för saneringsprocessen är det tillåtet att sälja samtliga delar av det företag som är på obestånd enligt de närmare föreskrifter som ges i lag nr 95/79.

Enligt artikel 5a i lagen skall överföring av hela eller delar av företagets egendom vara föremål för en schablonmässig registerskatt som uppgår till 1 miljon LIT.

- 15 Enligt artikel 3 andra stycket i lag nr 19/87 av den 6 februari 1987 (*GURI* nr 32 av den 9 februari 1987, nedan kallad lag nr 19/87) är för övrigt de företag som är satta under tvångsförvaltning befriade från skyldighet att betala böter och straffavgifter vid underlåtenhet att betala in obligatoriska sociala avgifter.

- 16 När ett företag under tvångsförvaltning ges tillstånd att fortsätta sin verksamhet skall enligt artikel 2 andra strecksatsen i lag nr 95/79 den förvaltare som utsetts upprätta en lämplig förvaltningsplan. Innan denna godkänns av industriministern skall CIPI undersöka huruvida den står i överensstämmelse med huvuddragen i den nationella industripolitiken. Beslut som rör omstrukturering, försäljning av tillgångar, likvidation eller slutdatum för tvångsförvaltningen skall också godkännas av samma minister.

- 17 Det är inte förrän vid slutet av tvångsförvaltningen som företagets borgenärer kan tillgodoses, helt eller delvis, genom att företagets tillgångar realiserats eller med hjälp av företagets nya inkomster. Enligt artiklarna 111 och 212 i konkurslagen utgör dessutom de kostnader som uppkommit i samband med tvångsförvaltningen och den fortsatta driften av företaget, inbegripet de skulder som företaget ådragit sig, massafordringar och har förmånsrätt framför de borgenärsfordringar som redan fanns då förfarandet med tvångsförvaltning inleddes.

- 18 Förfarandet med tvångsförvaltning avslutas efter ackord, när företagets tillgångar helt och hållet har fördelats, när det inte längre föreligger några fordringar eller när tillgångarna inte räcker till, eller också när företaget återigen har kapacitet att uppfylla sina skyldigheter och således återigen har uppnått ekonomisk jämvikt.

- 19 Det skall för tydlighetens skull nämnas att lag nr 95/79 har varit föremål för ett antal beslut av kommissionen.
- 20 För det första har kommissionen beträffande lag nr 95/79 som helhet tillsänt den italienska regeringen en skrivelse i enlighet med artikel 93.1 i EG-fördraget, vari kommissionen, efter att ha gjort bedömningen att regleringen i fråga i olika hänseenden föreföll omfattas av tillämpningsområdet för artikel 92 och följande artiklar i detta fördrag, begärde att den på förhand skulle underrättas om samtliga fall av tillämpning av denna lagstiftning, så att de kan bedömas utifrån de regler som är tillämpliga beträffande stöd till företag i kris (skrivelse E 13/92 av den 30 juli 1992, EGT C 395, 1994, s. 4).
- 21 De italienska myndigheterna besvarade kommissionens anmodan och angav att de inte var beredda att avge förhandsunderrättelser, utom i de fall då statlig garanti beviljas i enlighet med artikel 2a i lagen i fråga. Under dessa omständigheter beslutade kommissionen att inleda det förfarande som föreskrivs i artikel 93.2 i EG-fördraget.
- 22 För det andra har kommissionen antagit ett flertal beslut beträffande specifika fall:
- Beslut 96/434/EG av den 20 mars 1996 (EGT L 180, s. 31), vari kommissionen betecknade som statligt stöd de bestämmelser i lag nr 80/93 som föreskriver att förfarandet med tvångsförvaltning skall tillämpas på företag vars insolvens härrör från kravet att till staten, offentliga organ eller företag i vilka staten har ägarmajoritet återbetala ett belopp som uppgår till eller överstiger 51 procent av det inbetalade bolagskapitalet, dock minst 50 miljarder LIT, enligt de beslut som gemenskapens institutioner fattat med tillämpning av artiklarna 92 och 93 i EG-fördraget. Kommissionen förklarade stödet i fråga oförenligt med den gemensamma marknaden och med EES-avtalet och förordnade att de med gemensapsrätten oförenliga bestämmelserna skulle upphävas.

- Beslut 96/515/EKSG av den 27 mars 1996 (EGT L 216, s. 11), vari kommissionen betecknade som stöd i den mening som avses i artikel 4 c i EKSG-fördraget en statlig garanti avsedd att täcka ett belopp på 26,5 miljarder LIT utan avgift, som beviljats just AFS med stöd av artikel 2a i lag nr 95/79. Kommissionen förklarade att stödet var olagligt och oförenligt med den gemensamma marknaden för kol och stål och förordnade att den italienska staten skulle återkräva det.

- Beslut 97/754/EKSG av den 30 april 1997 (EGT L 306, s. 25), vari kommissionen betecknade som stöd i den mening som avses i artikel 4 c i EKSG-fördraget en serie åtgärder till förmån för företaget Ferdofin Siderurgica Srl — i synnerhet i form av inställd betalning av betydande skulder till vissa offentliga organ — som vidtagits med tillämpning av lag nr 95/79. Kommissionen förklarade stödet oförenligt med den gemensamma marknaden för kol och stål och förpliktade de italienska myndigheterna att återkräva de stöd som utbetalats och upphöra att tillämpa bestämmelserna i lag nr 95/79 avseende Ferdofin Siderurgica Srl:s uteblivna betalningar av skulder till offentliga företag och organ.

23 Under dessa omständigheter beslutade den nationella domstolen att förklara målet vilande och ställa följande fråga till domstolen:

- ”1) När det i artikel 92 i fördraget alternativt anges ’stöd som ges av en medlemsstat’ eller ’med hjälp av statliga medel’, kan detta leda tanken till att även sådana statliga åtgärder som inte direkt föreskriver utbetalning av penningsummor från staten men som genom särskilda förfaranden gör det möjligt att uppnå samma resultat också skall anses utgöra stöd.

- 2) Den slutsats som det angivna beslutet (E 13/92) innehåller ... bygger på antagandet att lag nr 95/79 ’i olika hänseenden förefaller omfattas av tillämpningsområdet för artikel 92 och följande artiklar i fördraget’.

Det förefaller således tveksamt om man enligt bestämmelserna i fördraget och kommissionens beslut som stöd kan betrakta en statlig åtgärd, såsom den som vidtagits med tillämpning av ovannämnda lag nr 95/79, som föreskriver:

a) att normala konkursförfaranden inte skall tillämpas på storföretag,

b) att dessa konkursförfaranden inte tillämpas samtidigt som företaget tillåts fortsätta sin verksamhet,

med hänsyn till att det i lagdekret nr 414 av den 31 juli 1981 (stadfäst genom lag nr 544/81) föreskrivs (artikel 4) att 'enskilda utsökningsåtgärder ... får inte inledas eller fullföljas efter beslutet om att förfarandet med tvångsförvaltning skall inledas'."

Upptagande till sakprövning

24 Vid sammanträdet ifrågasatte AFS relevansen av den ställda frågan, eftersom Ecotrade inte heller skulle ha kunnat få utsökningen av sin fordran verkställd om det normala konkursförfarandet hade inletts beträffande AFS.

25 Det skall i detta avseende erinras om att det ankommer uteslutande på de nationella domstolar där tvisten anhängiggjorts och som har ansvaret för det rättsliga avgörandet att mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i varje enskilt mål bedöma såväl nödvändigheten av ett förhandsavgörande för att kunna döma i målet som relevansen av de frågor som de ställer till domstolen (se bland annat dom av den 15 december 1995 i mål C-415/93, Bosman, REG 1995, s. I-4921, punkt 59).

- 26 Det kan därefter konstateras att det inte följer av beslutet om hänskjutande att Ecotrade skulle ha undgått tillämpning av regeln om förbud mot enskilda utsökningsåtgärder, om de omtvistade nationella åtgärderna inte hade tillämpats på grund av att de utgjorde ett förbjudet statligt stöd, eftersom förbudet mot utsökningsåtgärder är tillämpligt även på normala konkursförfaranden.
- 27 Det går emellertid inte heller att omgående dra slutsatsen att situationen för Ecotrade på alla punkter skulle ha varit identisk om AFS i stället hade varit föremål för ett normalt konkursförfarande, i synnerhet beträffande Ecotrades möjligheter att åtminstone delvis driva in sina fordringar, vilket det ankommer på den nationella domstolen att bedöma.
- 28 Den fråga som ställts skall därför tas upp till sakprövning.

Den ställda frågan

- 29 Det kan inledningsvis konstateras att AFS bedriver tillverkningsverksamhet inom järn- och stålindustrin, och utgör således ett företag i den mening som avses i artikel 80 i EKSG-fördraget. Den fråga som den nationella domstolen har ställt skall därför behandlas mot bakgrund av EKSG-fördraget.
- 30 Den nationella domstolen önskar med sin fråga i huvudsak få klarhet i huruvida tillämpningen av ett sådant system som införts genom lag nr 95/79, och som avviker från de allmänna konkursreglerna, på ett företag i den mening som avses i artikel 80 i EKSG-fördraget skall anses kunna ge upphov till beviljande av ett sådant statligt stöd som är förbjudet enligt artikel 4 c i EKSG-fördraget.

- 31 Kommissionens skrivelse E 13/92, till vilken den nationella domstolen har hänvisat, utgör som framgår av punkt 20 i denna dom endast en begäran till den italienska regeringen att med tillämpning av artikel 93.1 i EG-fördraget underrätta kommissionen om alla fall av tillämpning av lag nr 95/79. Därefter inleddes det förfarande som föreskrivs i artikel 93.2 i EG-fördraget. Detta förfarande hade när begäran om förhandsavgörande inkom till domstolen ännu inte utmynnat i något slutligt beslut från kommissionens sida.
- 32 Enligt artikel 4 c i EKSG-fördraget utgör subventioner eller statliga stödåtgärder, oavsett i vilken form det sker, åtgärder som är oförenliga med den gemensamma marknaden för kol och stål och skall därför upphävas och förbjudas inom gemenskapen.
- 33 Enligt kommissionens beslut nr 3855/91/EKSG av den 27 november 1991 om gemenskapsregler för stöd till stålindustrin (EGT L 362, s. 57; svensk specialutgåva, område 13, volym 21, s. 189), som trädde kraft den 1 januari 1992 och gällde fram till och med den 31 december 1996, gavs emellertid tillstånd till beviljande av stöd till stålindustrin i vissa särskilt angivna fall, bland annat stöd till nedläggning, under förutsättning att kommissionen på förhand hade underrättats om dessa stöd i enlighet med artikel 6.2 i beslutet.
- 34 Såsom domstolen redan har fastslagit är begreppet stödåtgärd mer allmänt än begreppet subvention, eftersom det inte enbart omfattar sådan konkreta förmåner som subventioner utan även ingripanden som på olika sätt minskar de kostnader som normalt belastar företagets budget och som därigenom, utan att det är fråga om subventioner i strikt bemärkelse, är av samma karaktär och har identiskt lika effekter (se dom av den 23 februari 1961 i mål 30/59, *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mot höga myndigheten*, REG 1961, s. 1, 39, svensk specialutgåva, volym 1, s. 69, och av den 15 mars 1994 i mål C-387/92, *Banco Exterior de España*, REG 1994, s. I-877, punkt 13).
- 35 I likhet med vad domstolen har fastslagit beträffande artikel 92.1 i EG-fördraget, betyder för övrigt begreppet "stöd" i den mening som avses i artikel 4 c i EKSG-

fördraget av nödvändighet förmåner som ges direkt eller indirekt med hjälp av statliga medel eller som utgör en ytterligare börda för staten eller för organ som har utsetts eller inrättats för detta ändamål (se dom av den 24 januari 1978 i mål 82/77, Van Tiggele, REG 1978, s. 25, punkt 23—25, svensk specialutgåva, volym 4, s. 1, av den 13 oktober 1982 i de förenade målen 213/81—215/81, Norddeutsches Vieh- und Fleischkontor Will m. fl., REG 1982, s. 3583, punkt 22, av den 17 mars 1993 i de förenade målen C-72/91 och C-73/91, Sloman Neptun, REG 1993, s. I-887, punkterna 19 och 21, svensk specialutgåva, volym 14, av den 30 november 1993 i mål C-189/91, Kirsammer-Hack, REG 1993, s. I-6185, punkt 16, och av den 7 maj 1998 i de förenade målen C-52/97—C-54/97, Viscido m. fl., REG 1998, I-2629, punkt 13).

- 36 I motsats till vad kommissionen har gjort gällande kan i detta avseende de eventuellt förlorade skatteintäkter som följer av att staten tillämpar systemet med tvångsförvaltning, med anledning av det absoluta förbudet mot enskilda utsökningsåtgärder och uppskovet med betalning av räntor på samtliga företagens skulder, samt den därmed sammanhängande försämringen för fordringsägarna, inte i sig medföra att systemet kan kvalificeras som en stödåtgärd. Denna följd är i själva verket oskiljaktigt förenad med varje rättsligt system som fastställer ramen för förhållandet mellan ett företag på obestånd och alla dess fordringsägare, utan att man därför automatiskt kan dra slutsatsen att en ytterligare ekonomisk börda direkt eller indirekt läggs på de offentliga myndigheterna som är ägnad att ge de berörda företagen en bestämd förmån (se i detta avseende domen i det ovannämnda målet Sloman Neptun, punkt 21).
- 37 Däremot har det system som införts genom lag nr 95/79 flera kännetecken, i synnerhet beträffande de omständigheter som är aktuella i målet vid den nationella domstolen, som skulle kunna leda till slutsatsen att det föreligger ett stöd som är förbjudet enligt artikel 4 c i EKSG-fördraget, om den räckvidd som tillskrivs dessa kännetecken i det följande bekräftades av den nationella domstolen.
- 38 För det första framgår det av handlingarna i målet att lag nr 95/79 skall tillämpas selektivt till förmån för stora industriföretag i kris som har en särskilt hög skuldsättning gentemot vissa kategorier av fordringsägare, till största delen av offentlig karaktär. Såsom generaladvokaten har konstaterat, i punkt 26 i sitt förslag till avgö-

rande, är det högst troligt att staten eller offentliga organ finns bland det berörda företagens främsta fordringsägare.

- 39 Det skall även understrykas att industriministerns beslut att sätta företaget i kris under tvångsförvaltning och att ge det tillstånd att fortsätta sin verksamhet — även om det kan antas att dessa beslut fattas med beaktande av fordringsägarnas intressen och, i synnerhet, av möjligheten att förstärka företagens tillgångar — också, såsom den italienska regeringen själv har medgett i sina skriftliga och muntliga yttranden, är betingade av en önskan att med hänsyn till nationella industripolitiska överväganden trygga företagens ekonomiska verksamhet.
- 40 Under dessa omständigheter och med beaktande av den kategori av företag som omfattas av den omtvistade lagstiftningen och det utrymme för skönmässig bedömning som ministern har, i synnerhet vid givande av tillstånd till ett företag på obestånd under tvångsförvaltning att fortsätta sin verksamhet, har lagstiftningen i fråga den specifika karaktär som kännetecknar begreppet statligt stöd (se i detta avseende dom av den 26 september 1996 i mål C-241/94, Frankrike mot kommissionen, REG 1996, s. I-4551, punkterna 23 och 24).
- 41 Oavsett den nationella lagstiftarens syften förefaller det vidare som om lagstiftningen i fråga är sådan att den kan försätta de företag som lagstiftningen är tillämplig på i ett gynnsammare läge än andra företag, eftersom den ger dessa företag möjlighet att fortsätta den ekonomiska verksamheten under omständigheter där detta skulle vara uteslutet med tillämpning av vanliga konkursregler, som på ett mer avgörande sätt beaktar skyddet för fordringsägarnas intressen. Med hänsyn till att de fordringar som hör samman med den fortsatta ekonomiska verksamheten är prioriterade, kan emellertid tillståndet att fortsätta densamma under sådana omständigheter innebära att en ytterligare börda läggs på de offentliga myndighe-

terna, om det faktiskt fastställs att staten eller offentliga organ finns bland de främsta fordringsägarna, eftersom företaget i kris kan antas ha en betydande skuldbörda.

- 42 Utöver beviljandet av den statliga garantin enligt artikel 2a i lag nr 95/79, som de italienska myndigheterna gick med på att underrätta kommissionen om, medför tvångsförvaltningen även att förbudet mot och uppskovet med alla enskilda utsökningsåtgärder utvidgas till att avse skatteskulder samt straffavgifter, räntor och skulduppräknningar vid försenad inbetalning av företagsskatt, att företaget medges befrielse från skyldighet att betala böter och straffavgifter vid underlåtenhet att betala sociala avgifter samt att en särskilt förmånlig skattesats tillämpas vid överlåtelse av hela eller delar av företaget. Överlåtelsen är föremål för en schablonmässig registerskatt som uppgår till 1 miljon LIT, medan den vanliga registerskatten uppgår till 3 procent av värdet på de tillgångar som överlåtits.
- 43 Sådana förmåner, som beviljas av den nationella lagstiftaren, kan också medföra en ytterligare börda för de offentliga myndigheterna, i form av en statlig garanti, ett faktiskt avstående från offentliga fordringar, en befrielse från skyldigheten att betala böter och straffavgifter eller i form av en reducerad skattesats. En motsatt slutsats kan endast dras om det visades att tvångsförvaltningen och företagets fortsatta ekonomiska verksamhet faktiskt inte har medfört en ytterligare börda för staten, i förhållande till vad som skulle ha varit fallet om vanliga konkursregler hade tillämpats.
- 44 I detta avseende har den italienska regeringen gjort gällande, för det första, att tvångsförvaltningen inte medför en större förlust för skattefordringsägaren staten än om man skulle tillämpa allmän konkurslagstiftning, inom ramen för vilken sta-

ten åtnjuter vissa processrättsliga fördelar, och, för det andra, att bestämmelserna om befrielse från skyldighet att betala böter och straffavgifter vid försenad inbetalning av sociala avgifter inte längre är tillämpliga. Det ankommer på den nationella domstolen att kontrollera dessa påståenden.

- 45 Mot bakgrund av vad ovan anförts skall den fråga som ställts besvaras på så sätt att tillämpningen av ett sådant system som det som införts genom lag nr 95/79, och som avviker från allmän konkurslagstiftning, på ett företag i den mening som avses i artikel 80 i EKSG-fördraget, skall anses kunna ge upphov till beviljande av ett sådant statligt stöd som är förbjudet enligt artikel 4 c i EKSG-fördraget, när det har visats att detta företag

— har getts tillstånd att fortsätta sin ekonomiska verksamhet under omständigheter där detta skulle ha varit uteslutet med tillämpning av allmän konkurslagstiftning, eller

— har erhållit en eller flera förmåner, som till exempel en statlig garanti, en reducerad skattesats, en befrielse från skyldigheten att betala böter eller straffavgifter eller ett faktiskt avstående, helt eller delvis, från statliga fordringar, vilka inte skulle ha beviljats ett annat företag på obestånd med tillämpning av allmän konkurslagstiftning.

Rättegångskostnader

- 46 De kostnader som har förorsakats den italienska regeringen samt kommissionen, vilka har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

— angående den fråga som genom beslut av den 10 februari 1997 har ställts av Corte suprema di cassazione — följande dom:

Tillämpningen av ett sådant system som det som införts genom lag nr 95/79 av den 3 april 1979, och som avviker från allmän konkurslagstiftning, på ett företag i den mening som avses i artikel 80 i EKSG-fördraget, skall anses kunna ge upphov till beviljande av ett sådant statligt stöd som är förbjudet enligt artikel 4 c i EKSG-fördraget, när det har visats att detta företag

— har getts tillstånd att fortsätta sin ekonomiska verksamhet under omständigheter där detta skulle ha varit uteslutet med tillämpning av allmän konkurslagstiftning, eller

— har erhållit en eller flera förmåner, som till exempel en statlig garanti, en reducerad skattesats, en befrielse från skyldigheten att betala böter eller straffavgifter eller ett faktiskt avstående, helt eller delvis, från statliga fordringar, och vilka förmåner inte skulle ha beviljats ett annat företag på obestånd med tillämpning av allmän konkurslagstiftning.

Puissochet

Moitinho de Almeida

Gulmann

Edward

Wathelet

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 1 december 1998.

R. Grass

Justitiesekreterare

J.-P. Puissochet

Ordförande på femte avdelningen